

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΙΔΙΟΚΡΗΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. ἱεροδ. ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Λ. Γ. ΚΟΝΕΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Καθηγητής

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ

Εἶναι ὑποχρωμένος κανείς νὰ διαπισιώσῃ μίαν λυπηρὰν ἀντινομίαν, βλέπων δι ἢ κολοσσιαία καὶ ἄνευ προηγούμενου πρόδος τῶν θεικῶν ἐπιστημῶν, ἢ ὁλονὲν αὐξουσα ἐξουσίασις τῆς φύσεως παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς ἐξέψωπος τόσον τὸ πνεῦμα του, κατέργησεν ἐξ ἄλλου καὶ ἐταπεινωσε ἴσον τὴν καρδίαν του. Εἶναι ἐκτάκιως δυσάρεστον καὶ ἀνυλαμβάνεται κανείς δι καθ' ἣν ἐποχὴν ἢ διάνοια ἐδραιώνη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ κράτος τῆς, τὸ αἴσθημα σβέννυται καὶ ὁ ἐσώτερος ψυχικὸς μας κόσμος περιστέλλεται διαρκῶς ὑπὸ τὴν πίσειν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ αἰσθησιακῶν ἐπιθυμιῶν. Ἡ αἰτία τῆς κοινωνικῆς μας καιαπιώσεως, δέον ν' ἀναζητηθῇ εἰς τὸ γεγονός ἀκριβῶς δι μᾶς ἔλλειψεν ἢ πίσεις πρὸς ἠθικὰς τινὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας κατέργησε χαμαὶ ἢ πνοή πελωρίας ἐπαναστάσεως, ἣτις ἐκινευσεν εἰς τὰ πνεύματα ἡμῶν διασπείρασα τὸν γόνον νέου κόσμου. Ἐνῶμα ἰσχυρὸν ὄν πηγάζουσαν ἐκ τῆς ἐμφανίσεως ἐπιστημονικῶν ἰδεῶν σιηριζομένων ἐπὶ ὑλικῶν νόμων παρτέυρε καὶ πνεύματα μεγάλα, τὰ ὁποῖα ἀφίερωσαν διόκληρον τὴν ζωὴν των ὑψηλῶς εἰς μελέειας ὑλικὰς, αὐτοῖαι τοὺς ἔαμαν νὰ ἀγνοήσουν, δι ὑπεράνω τοῦ ὑλικοῦ κόσμου ὑπάρχουν νόμοι ἀπέριως ἀνώτεροι καὶ δυνάμεις ἀπέριως ἰσχυρότεροι τῶν ὑλικῶν τοιούτων. Ἡ ὁδὸς ἢ ὁδηγοῦσα τὸν ἐπιστήμονα εἰς τὴν μελέτην τῶν ὑλικῶν νόμων εἶναι εὐρεία καὶ εὐκόλος, ἀλλὰ μέχρις ἑνὸς σημείου. Προ-

χωρῶν εἰς τὰς ἐρεῦνας του ὁ ἄνθρωπος, ὅσον ὑλιστῆς καὶ ἂν ἦτο ἐφθασεν εἰς ἓν ὄριον πέραν τοῦ ὁποῦν ἀδυνατεῖ νὰ προχωρήσῃ, διότι δὲν δύναται νὰ ἐξηγήσῃ πλεῖστα ὅσα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσον μὲν παρουσιάζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς συμβάντα εἰς τὸ παρελθόν, ἠδύνατο νὰ τ' ἀρνηθῇ καὶ νὰ τ' ἀποδώσῃ εἰς ψευδεῖς καὶ δισοτρεβλωμένας παραδόσεις, ἀλλ' εἰταν ὁμοως, ὅπως συμβαίνει συχνάκις ἐν τῷ πειραματισμῷ, παρουσιάζονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τοιαῦτα φαινόμενα μηδεμίαν οὐσίαν ἔχοντα μὲ τοὺς γενικεὺς νόμους τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας εἰναι ὑποχρεωμένος νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ διαφορευκώτερον. Ἡ σοφία τοῦ κόσμου οὗτου ἐγρίσκειται ἐξ ὀλοκλήρου μακρὰν τῆς ἀληθείας. Οἱ συλλογισμοὶ τῶν σοφῶν ἐπιστημόνων ἀποδεικνύονται ἐσφαλμένοι. Ἡ ἐπιστήμη ἐκίθηται φοβερὰ καὶ χάνει βαθμῶν τὴν κοινὴν ἐκτίμησιν, διότι ἐφορεῖται κατέχουσα ὄχι τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ τὴν ἀπαιτηλὴν σκιάν της.

Ἡ σοβαρωτέρα ἀφορμὴ, ὁ κυριώτερος λόγος, ὅστις μᾶς παρακινεῖ νὰ διαμαρυνθώμεθα διὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης χρησιμοποίησιν μιᾶς παραπλανητικῆς σημαίας, εἶναι οὗ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡσθάνοντο πάντες καὶ ποῖον σπουδαῖον ρόλον καὶ κάποιαν σημαντικὴν βαδύτητα τῆς ἐπιστήμης. Ἐνόμιζον οὖν ἐκείδε αὐτῆς δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη σωτηρία. Ἡ ἀνθρωπότης ἐπὶ τοσοῦτον κλυδωνισθεῖσα ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀμαθείας δὲν εἶχεν ἄλλον ἀσφαλτέτερον λιμένα νὰ ἐλπίσῃ παρὰ τὸν τῆς ἐπιστήμης. Διὰ τοῦτο ἡ ἀνθρωπότης σκέψις εἴπειν πρὸς τὴν ἐπιστήμην μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἐλπίδων τὰς χεῖρας της. Ἀπὸ αἰῶνος ἤδη ἡ ἐπιστήμη παρουσίασεν τόσας ἀποδείξεις τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐπιβολῆς της ὥστε ἡ ἀνθρωπότης ἦτο προδιατεθειμένη νὰ ἀκούσῃ εὐγνωμόνα; πάντα λόγον της καὶ νὰ ἐνωισθῇ καλοπίσιως πᾶσαν διδασκαλίαν της. Ἐν οὗτῳ ἔγκειται καὶ ἡ παρὶς ἡμῶν, προσκαίρω, ἐσθήθη ἐναντίον τοῦ ἰδεαλισμοῦ.

Ποῖα ὁμοως εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία τῆς ὑπεριοχύσεως τῶν ψευδοεπιστημονικῶν αὐτῶν ἰδεῶν. Εἶναι ἀναντήρητος νόμος τῆς φύσεως οὗ ἐκεῖ δὲ ἐκλείπει ἢ δράσει ἐμφανίζονται ὑπεριοχούσα ἢ ἀνιδρασις. Ἡ διαιτητικὴ ἐμφάνισις ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει δυνάμεων τῶν τε ὑλικῶν καὶ τῶν πνευματικῶν εἶναι συνέπεια τῆς ἁρμονικῆς λειτουργίας τοῦ οὐρανίου. Εἰς τὴν φυσικὴν εἶνε γνωστὰ οἱ δυνάμεις ὑπὸ δύο μορφῶν εἰς θετικὴν καὶ ἀρνητικὴν (ἠλεκτρισμός μαγνητισμός κ.τ.λ.) Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ ὁμοίως ἐμφανίζονται πᾶσαι αἱ ἐνεργοῦσαι δυνάμεις. Ἡ διάνοια

τοῦ ἀνθρώπου ἐπηρεάζεται ἀπὸ θεϊκᾶς (ἠθικᾶς σκέψεις) καὶ ἀπὸ ἀρνητικᾶς δυνάμεις, (ἀνηθίκους ἰδέας).

Τὸ σύνολον τῶν θεϊκῶν καὶ ἀρνητικῶν δυνάμεων ἐν τῇ φύσει παρμένει σταθερόν. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἐλαττοῦται τὸ ποσοῦν τῶν θεϊκῶν δυνάμεων ὑπερισχύει τὸ ποσοῦν τῶν ἀρνητικῶν τοιούτων. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀποθαρρυνόμεθα ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερισχύσεως τῶν ἀρνητικῶν ἐκδηλώσεων. Ἡ ἐνέργεια ἐν τῇ φύσει δὲν ἀπώλεται. Ἀπόκειται μόνον πλεόν εἰς ἡμᾶς νὰ ἀμυνθῶμεν κατὰ τῆς ἀνιδρώσεως καὶ νὰ μεταβάλωμεν τὰ ἀρνητικὰ ρεύματα εἰς θεϊκὰ. Ἡ ἀνδράνεια ἥ τις ἐσχάτως παρατηρεῖται παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ πιεύματι πρέπει νὰ διακοπῇ. Τὰ ἐλέθρια ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ὑπερισχύσεως τῶν ἀνιθέτων ρευμάτων πρόκεινται ἀπειλητικὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν. Ἡ μέλλουσα γενεὰ — εἰν δὲν καλλιεργηθῇ δὲ οὐσιμηταικῆς δρώσεως θὰ κατασιῇ ὁ πυρῆν τῆς καταστροφῆς ἐκεῖ ὅπου δὲν θὰ ὑπάρξῃ ὠργανωμένη ἄμυνα καὶ τότε θὰ εἴμεθα ὑπ' ἡχοσμένοι ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ ρεῦμα τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ κλυῖωμεν πικρῶς διότι δὲν ἐφρονίσαιμεν νὰ οἰκοδομήσωμεν ἐπὶ ὑγειῶν θεμελιῶν ἀδιαφορήσαντες διὰ τὴν κακὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσιρηρίζομεθα, Καθεὶς ἄς τὸ σκεφθῇ αὐτὸ καὶ ἄς φροντίσῃ νὰ ἀνακοδομηθῇ τὴν πνευματικὴν του καιρικίαν ἐκ θεμελιῶν ἢ νὰ κτίσῃ ἄλλοῦ τοιαύτην ἐάν τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἤδη στηρίζεται εἶναι ἀμυῶδες. Διότι τὸ ρεῦμα τῆς ἀνιδρώσεως ὀγκοῦται ὅλον ἐν καὶ θὰ εἶναι λοχυρὸν ἐν τῇ ἐξαπλώσει αὐτοῦ. Κοινωνικοὶ σεισμοὶ μᾶς συντράσσουσιν ὅλον ἐν. Προτιοφανῆς θύελλα προμηνύεται, καὶ καθίσταται ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνοικοδόμησίν μας, ὥστε νὰ εἴμεθα ἀσφαλεῖς καὶ νὰ μὴ φοβούμεθα ὅσον καὶ ἂν αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως διρροαλευθοῦν.

Χανιά Δεκέμβριος 1931

Δ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἰδίως κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν μεγάλων Χριστιανῶν Ἐορτῶν ἀνακινεῖται μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν κύκλων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς τὸ ζήτημα τῆς Ἐνώσεως τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπερ ἀπησχόλησε προκαταρκτικῶς καὶ τὸ ἐν Λάμπεθ τελευταῖον συνέδριον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα, ὅπερ συνδέεται μὲ αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς Χριστιανι-

κῆς θρησκείας ἤρχισε συζητούμενον καὶ ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως καὶ λαμβανόμενον σοβαρῶς ὑπ' ὄψει ὑπὸ τῶν μεγαλύτερων ὀργανωμένων Ἐκκλησιῶν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν αἰτίων τῆς διαίρεσεως, τὰ ὁποῖα πολλάκις ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν τοὺς λαοὺς καὶ ἐκλόμισαν τὴν πίστιν τῶν Χριστιανῶν, τὸ κυριώτερον εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν ἀπόψεων μεταξὺ ἐκείνων οἵτινες ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν πρωτίστως ὡς ἔθνος καὶ εἰς τὴν οἵτινες ἀποβλέπουν πρὸς αὐτὴν κυρίως ὡς δόγμα. Διότι ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία θεωρήθη ὑπὸ πολλῶν ὡς ὄργανον ἐξουσίας ἐνῷ οἱ πλείον φιλελεύθεροι τὴν παραδέχθησαν ὡς πνευματικὴν καὶ οὐχὶ κοσμικὴν κράτος.

Οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐξουσίαν, οἵτινες κυρίως ἐξήσαν ἐν τῇ Δύσει, ἔδη μιούργησαν μίαν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ὁμίαν πρὸς τὴν ἱστορίαν ἐνδὸς κράτους. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης πραγματεύονται τὰ τῆς ἐξελίξεως τῆς περιγράφοντες τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, κατὰ τὴν ἀποψιν ταύτην, ὑπάγεται ὑπὸ ἐξουσίαν ἀπορρέουσιν Ἄνωθεν καὶ μεταβιβαζομένην ἐπὶ τῇ βίβσει ἀτροποποιήτων κανόνων· ἢτε ἐπὶ τῆς πέτρας τοῦ Πέτρου ἢτε ἐπὶ τοῦ βράχου τῶν Γραφῶν καὶ ἀθεωρηθῆ ὡς θεμελιωθεῖσα, παρουσιάζεται ὡς κοσμικῆ, ἐπισημος, ἔχουσα πραγματικὴν δυνάμιν ὀργανώσεως Αἱ Παπικαὶ ἐγκύκλιοι, τὰ Ἀγγλικανικὰ ἄρθρα, αἱ Ὁμολογίαι τοῦ Οὐεσμίνστερ καὶ ἄλλα ὅμοια ἔγγραφα καθορίζουν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν μιᾶς μεγάλης μερίδος τῶν πιστῶν. Καὶ οἱ πιστεύοντες λαμβάνουν διαταγὰς καὶ προχωροῦν ὡς καλῶς ὀργανωμένος στρατός. Ἡ ἱστορία δὲ τῶν ἀγῶνων τοῦ στρατοῦ τούτου καὶ τῶν ἀρχηγῶν του εἶναι καὶ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς δὲ ἱστορικὸς τῆς νεωτέρας Εὐρώπης σημειοῖ τὰς διπλωματικὰς νίκας τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ Πίττ ἢ τοῦ Βίσμρκ, οὕτω καὶ ὁ ἱστορικὸς τῆς Ἐκκλησίας καταγράφει τὰς ἐποχὰς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κατακινήσεων ἢ μεταβολῶν. Ἀναφέρει τὸν Ἰνκάρτον καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐπισκόπων, τὸν Ἀθανάσιον καὶ τὸν δρισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν Χίλδεμπρανδ καὶ τὴν ἡγεμονίαν τῶν Παπῶν, τὸν Λούθηρον καὶ τὴν μεταρρύθμισιν. Ἡ χριστιανικὴ ἱστορία ἀποβαίνει οὕτως τὸ βιβλίον τῶν θεολογικῶν διενέξεων καὶ τῆς ἀκμῆς ἢ παρακμῆς τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἀνάπτυξις δὲ τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὀργανωσιν βασισμένην ἐπὶ ὡς σμένων παραδόσεων ἦτο ἀναπόφευκτος καὶ ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς διατηρήσεως τῶν δογμάτων. Καὶ οἱ δὲ ἀπρεπέστεροι τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ὁμολογοῦν ἔτι, ὅσον μεγάλης διανοητικῆς δυνάμεως καὶ ἂν εἶναι ὁ Χριστιανός, κουράζει αὐτὸν ἀπὸ τὰς ἀπορίας καὶ τῆς ἀμφιβολίας αἵτινες προβάλλουν καθημέραν προκαλοῦσαι τὴν λογικὴν του, καὶ ἐν τέλει ἐπανέρχεται εἰς τὴν γνώμην διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δόγματος καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας εἶναι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ καθησυχάσῃ τις τὸ λογικόν του καὶ ικανοποιήσῃ τὴν συνείδησίν του. Πράγματι δὲ πολλοὶ ἔχουν δι' ἐλπίδος ὅτι, μὲν τοιαύτη γνώμη θὰ ἐπικρατήσῃ πλήρως.

ἐν τέλει καὶ θὰ πραγματοποιηθῆ ἡ εὐχὴ περὶ «μιας ποιμνης καὶ ἑνὸς Ποιμένου».

Ἄλλὰ μὲ τὴν ἀναγέννησιν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν γραμμῶν καὶ τὴν ἐπι-
κράτησιν πλέον φιλελευθέρων ἰδεῶν ἐν τῇ κόσμῳ, ἐνισχύθη ἕν ἄλλο εἶδος χριστιανι-
κῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε καθ' ἑλθους τοὺς αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ καίτοι
δὲν ἐξεδηλοῦτο ζωηρῶς. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Χριστιανικῆς πίστεως δὲν δύναται νὰ
καθορισθῆ ἐπακριβῶς διότι εἶναι προοδευτικόν, ἐπιδεκτικόν ἐξελίξεως καὶ πνευματι-
κόν. Ἐν αὐτῇ παραβολῇ πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰδρύματος, τὸ ἕτερον τοῦ-
το εἶδος τοῦ Χριστιανισμοῦ δύναται νὰ κληθῆ Ἐκκλησία τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ
ἀδελφοσύνη ὄλων τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Χριστὸν λαῶν. Ἡ πέτρα ἐφ' ἧς ἔχει οἰ-
κοδομηθῆ ἡ Ἐκκλησία αὕτη τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ ἀφθορος καὶ ἰνσυνίδητος συ-
ναίσθησις περὶ ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἐξωτερικῆς ὑ-
ποστηρίξεως ἢ ἀγώνων πρὸς διατήρησιν αὐτῆς.

Ὁ στρατός τῶν πιστῶν τούτων διατηρεῖται ἰσχυρὸς διὰ τῆς θείας ὑποσχέσε-
ως ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὅταν ἔλθῃ, θὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν
αἰώνιον ζωὴν. Διὰ τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πνεύματος
τὰ ἀξιολογώτερα γεγονότα ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἱστορίᾳ δὲν εἶναι τὰ ἀφορώντα τὰς θε-
ολογικὰς διενεξεις ἢ τὰς ἐκκλησιαστικὰς μεταρρυθμίσεις ἀλλὰ τὰ ἐμφαίνοντα τὴν
ἀναγέννησιν τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τὰ τεκμήρια τῆς ἀλη-
θείας ὅτι ὁ Θεὸς ζῆ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτως, ἀνθρωποὶ οἱ ὁποῖοι φαίνονται
τελειωτικῶς κεχωρισμένοι ἕνεκα τῶν κατατμήσεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁργανώσεως
εὐρίσκουν ἑκαστὸς ὅμιλοῦντας τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ θαυμάζοντα ἐπὶ τῆς ἰδίας ὁ-
δοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, ἥτοι τὸ ὅ ἐπον αὐτὴν ἔνθεον πνεῦμα, ἀπέκτησε νέας
δυνάμεις ἐσχάτως. Οἱ πλέον πεφωτισμένοι Χριστιανοὶ ἀναμένουσι νῦν μίαν πλέον
ἐκδηλον καὶ ἐντατικὴν ἀναγέννησιν τοῦ χριστιανικοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος—
ἐν πνευματικὸν ἔαρ τοῦ ὁποῖου τὸν ἐρχομὸν πολλοὶ ἐμπνευσμένοι στρατιῶται τοῦ
Χριστοῦ ἐπροφήτευσαν. Εἶναι πιθανόν ὅτι, ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις τῆς χριστιανι-
κῆς ταύτης πίστεως θὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τόσον ὑπεράν ἔτασιν ὥστε θὰ μεταβάλλῃ
ἢ καὶ θὰ ἀνατρέψῃ τὸ ὄλον οἰκοδόμημα τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσε-
ων καὶ θὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἐντελῶς νέον Νέον Χριστιανικῆς Πίστεως ἢ εἶναι πιθα-
νόν ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία θὰ περιορισθῆ καὶ πάλιν, ὁ προτεσταντισμὸς θὰ
ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐκκλησίαν καὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἐπάνοδος εἰς τὸν
θρησκευτικὸν φανατισμὸν. Ἡ πιθανὸν νὰ ὀκωνισθῆ ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς
διακρίσεως διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσεων, περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον φιλε-
λευθέρων— ἄλλων ἀποτελουμένων ἀπὸ πιστοὺς ἀποβλέποντας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν
ὡς πρὸς ἐκκλησιαστικὴν Ὀργάνωσιν καὶ ἄλλων ἀπαρτιζομένων ἀπὸ χριστιανούς διε-
πομένους κυρίως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἐξουσίαν εὐρίσκο

μένην εις χεῖρας Ἱεραρχῶν.

Τὸ πιθανώτερον, ἐν τοῦτοις, εἶναι ὅτι, βαθμηδὸν θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἀδελφουσύνης καὶ θὰ κυριαρχήσῃ ἡ ἰδέα τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσιν ἢ προσήλων ἐν εἰς ὀρισμένας παραδόσεις. Ἡ ἀμυντικὴ γραμμὴ τῶν ὀργανωμένων ἐκκλησιῶν θὰ ἐξασθενῇ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος. Πιρισσότερον ἢ ὅσον κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, ἐν τῇ προσεχίᾳ μέλλουσι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ὀργανώσεις θὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς γραμμάς των καὶ θάτιον ἢ βράδιον θὰ συγχωνευθοῦν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πνεύματος.

Ἄρχῃ καὶ θαυμηδὸν, εἴδοιτε καθ' ἑξαποθάνοντα τρόπον, ἡ γενικὴ ἐπιθυμία πρὸς ἔνωσιν ὄλων τῶν χριστιανῶν καὶ ἀκτᾶ ἕξαρτος καὶ ἐνοῖ ψυχίς, αἷνες φαίνονται κρᾶ οὔμεναι ἐν διαρέσει ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιζομένων ἀλλήλας ἐκκλησιαστικῶν ὀργανώσεων.

Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας τοῦ κόσμου σήμερον οἱ χριστιανικοὶ ἐργάζονται ὁμοῦ, λατρεύουν τὸν Θεὸν ὁμοῦ καὶ δοῦντοσιν ἀλλήλους χωρὶς νὰ ἔχωσιν αἰ εἰς πᾶσιν ἑσθῆς καίτοι εἰρήκουν εἰς ἐντελῶς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς ὀργανώσεις, εἰς τὴν μέμτα τοῦ χριστιανισμοῦ καταπολεμίσαντα ἄλληλα μετὰ φανατισμοῦ ἄλλοτε. Καίτοι δὲ ἀνέχονται τὰς χωριστὰς ὀργανώσεις διότι παρέχουν τὸν τρόπον νὰ ἱκανοποιηθοῦν αἱ κατὰ τὰ διαφόρα κλίμακα καὶ τοὺς διαφόρους πολιτισμοῦς διαφορὰ ἰδιοσυγκρασιῶν, νοοτροπιῶν, ἡθῶν καὶ παραδόσεων, ἀφήνουν τὰς γραμμάς τῶν ὀργανώσεων τούτων ἀφρουρήτους, ὡς συμβαίνει μετὰ κράτη τὰ ἔχοντα τόσον στενὴν συγγένειαν καὶ τόση ἐμπιστοσύνην εἰς ἄλληλα ὥστε νὰ μὴ ὀ αὐτῶσιν στρατοῦ; ἢ φρούρια εἰς τὰ σύνορά των.

Ὡς ὠνευρεῦθησαν οἱ πράγματι ἀγαπήσαντες τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Χριστιανικὴ ἰδέα θὰ ἐπικρατήσῃ ὡς ἔκφρασις τοῦ ὑπερτάτου ἀγῶνος τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ψυχικοῦ θανάτου. Καὶ ἐπὶ τῶν ἡμεῶν μας ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος ἐν τῇ χριστιανικῇ κοίμῃ ἐκδηλοῦται ἐμφανέστερον καὶ ἐργάζονται μετὰ μεγαλυτέρου ζήλου οἱ προσπαθοῦντες νὰ προαγάγωσι τὸ ἀποβλέπον εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν κίνημα ἀνά τὸν κόσμον. Καὶ θὰ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὅτε ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ἀποελεῖται ἀπὸ ὀρισμένας ὀργανώσεις ἢ ἀπὸ ὀδῶν καὶ κενόνας, ἀλλ' ἀπὸ ψυχῆς ποθῆσας ἐν καὶ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ πιστευούσας εἰς τὸν Σωτῆρα, τοὺς λόγους Του καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ, Ὅστις διεκήρυξεν ὅτι, ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὅτι, «Πνεῦμα ἔ Θεὸς καὶ οἱ Προσκυνῶντες Αὐτὸν ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ εἰσι Προσκυνεῖν».

(Ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἀτλαντὶς»)

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

“ΤΙΜΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΔΕΙΟΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΥΠΟΚΡΙΤΑΣ,,
 “ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΟΥΣ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΥΠΑΚΟΗΝ,,

Λέγει που ὁ Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἰσοκράτης λογικώτατα τὰ ἑξῆς:

«Παρά πᾶσιν αἰδοῦς ἄϊος ἔση ἐάν πρῶτον ἀρξῆ σαυτὸν αἰδεῖσθαι» ἦτο, θά εἶσαι τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἄξιος παρὰ τοῦ ἄλλου, ἐν σὺ πρῶτος σαυτὸν αἰδοῦμενος καὶ τιμῶν σὺ μόνον δὲν πράττης ἔ γα σοῦ ἀνάξια, ἔργα φαῦλα καὶ πονηρά, ἀλλὰ καὶ ἐργάζεσαι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ τιμῆς ἄξια. Οἱ ἀξιοῦντες τιμὴν παρὰ τῶν ἄλλων, ἄς δεῖξωσιν ὅτι αὐτοὶ ἐκυτοῦς πρῶτοι τιμῶσιν ἀγαθοποιοῦντες καὶ μὴ κακοποιοῦντες, ὠφελοῦντες καὶ μὴ βλάπτοντες, διότι πρέπειν εἶναι καὶ δίκαιον ν' ἀπονέμεται ἢ προσήκουσα ὑπέλληψις εἰς τοὺς ἀξίους ἐαυτῆς. Ἀλλ' εἶσι καὶ οἱ ἀξιοῦντες τιμὴν ἐν ᾧ εἶναι ἄξιοι ὀνειδισμῶν καὶ ἐλέγχων διότι εἶναι ὑποκριταί. Ἡμεῖς ὅμως δὲν ἀφελοῦμεν νὰ τιμῶμεν τοὺς θεοστυγεῖς ὑποκριτάς. Ὁ ὑφιπέτης καὶ ὑπερνέφελος τανυπτέρυξ ἀετὸς ὁ Ἀπόστο. Παῦλος παραγγέλει εἰς ἡμᾶς—«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν κατὰ ὑπερῆς». Ἀλλὰ τίνας λέγει Ἠγουμένους εἰς τοὺς ὀποίους δίκαιον καὶ πρέπειν νὰ πειθαρχῶμεν; Εἶναι ἄρα οἱ φέροντες ἀπλῶς ῥάσσον καὶ ὑπὸ τὸ ῥάσσον τοῦτο καλύπτοντες τὴν ὑποκρισίαν, τὴν ἀγυρίαν, τὴν ὑπερμαρξίαν καὶ τὴν ἀσεβείαν πρὸς πάν; Εἶναι οἱ τὰ θεῖα καπηλεύοντες καὶ ἐμπορευόμενοι, εἰ ἑαυτοῖς ἀποθησαυρίζοντες ἐκ τῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ οἱ τιμολόγοι τῶν ἱερῶν; Εἶναι οἱ καταθέται εἰς τραπέζας, ἡμετέρας καὶ ξένας, οἱ ἰδιοκτητῆται οἰκιῶν καὶ Μεγάρων ἐν Ἀθῆναι καὶ Μεγαλοπόλεσιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ Τοκισταί; Εἶναι οἱ Σιμωνιακοὶ Πνευματομάχοι, καὶ Ἀρνησ πνεύματος, οἱ Χριστέμποροι, οἱ Παπαδοποοὶ καὶ θεοκάπηλοι, εἰ σκανδαλίζοντες τὴν κοινωνίαν δε' ὧν ἐργάζονται; Τούτους ἐννοεῖ ἄρα ὁ Οὐρανοδάμων θεὸς Παῦλος «Ἠγουμένους»; Οὐδαμῶς. Βλασφημία τοῦτο!

Οὗτος ἐξηγεῖται σαφῶς τίνας ἐννοεῖ Ἠγουμένους πρὸς οὓς ὀφειλομεν πεθαρχίαν τελείαν καὶ ὑπακοήν.—«ἐν ἐννοῶ λέγει, ἐγὼ ὅτι πρέπει νὰ πείθησθε εἰς τοὺς μόνον ἀπὸ ἐξωτερικῶν δειγμάτων καὶ σχημάτων καὶ ῥάσσων καὶ στολῶν ἱερατικῶν καὶ τοπικῶν προχειρίσεων ἐμφαινόμενους ὑμῖν Ἠγουμένους. Ἐγὼ λέγων ἡγουμένους ἐννοῶ τοὺς ἐργαζομένους γνησίως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, τοὺς μοχθοῦντας ἐν τῇ διδαχῇ καὶ διδάσκοντας καὶ νοουθετοῦντας ὑμᾶς δι' ἔλου τοῦ βίου των τὸ ἀγαθὸν καὶ προκορευομένους ἐν τῇ ὁδῷ τῆς γνώσεως, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγαθωσύνης, τῆς σοφίας, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς εὐσεβείας καὶ πάσης ἀρετῆς»....

«Ἡμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου» ὑμεῖς ἐστέ τὸ ἄλλας τῆς

γῆς. Οὕτω λαμψίτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

«Δὲν λίσγω — ἔξαικολοῦθαί ὁ Κολοσσαεὺς καὶ Ἐπίφρουπος Ἄπ. Παῦλος — δεῖ πρὲς νά πειθαρχῆτε τυφλῶς καὶ ὑπακούητε δεισιδαιμόνως καὶ ἀδιακρίτως, ἀλλὰ μετὰ διαγνώσεως καὶ διακρίσεως λογικῆς.

Ἡμεῖς ἀπὸ ἐτῶν τριάκοντα περίπου ἐλέγχομεν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ στηλιτεύομεν καὶ ὑτιμῶμεν, καὶ εὐλόγως Σατανᾶ συναγωγῆν ἀποκαλοῦμεν διαστέλλοντες πεφωτισμένους τούτους καὶ διακρίνομεν καὶ μὴ συνταυτίζοντες μετὰ τῶν ἀληθῶν καὶ γνησίων ἐργατῶν τοῦ ἀγαθοῦ τῶν ἀπὸ καθήκοντος ἐργαζομένων εἰς ὠφέλειαν τῆς λογικῆς ποίμνης τοῦ Σωτήρος ἡμῶν καὶ Λυτρωτοῦ Χριστοῦ.

Ἐπάρχουν ἀληθῶς Ποιμένες καὶ Ἠγούμενοι σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τούτους ἀπὸ πᾶς Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος ἀρεῖται νά τιμᾷ, ὡς ἡακόνους τοῦ ἀγαθοῦ. Τινες δὲ οὗτοι; Οἱ διδάσκοντες τὴν Ἄλθεϊαν καὶ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀγωνιζόμενοι, οἱ ἀγιοὶ τῶν ὑπερβατικῶν Χριστομιμητῶν καὶ Μεγαλοκηρύκων Ἀποστόλων, καὶ τῶν κοσμοπλοῦτων καὶ κοσμοφεγγῶν θεοφόρων Πατέρων διάδοχοι, οἱ συνεχίζοντες τὸ ἐκείνων αἶωνοκλεῖ, καὶ μακαρισουργῶν ἔργον, οἱ μὴ τὰ ἱερὰ καὶ τὴν εὐσεβεῖαν ἐμπορευόμενοι καὶ καπηλεύοντες, οἱ μὴ ἀγωνιζόμενοι πῶς νά συγκάλυψωσι τὰ πανταχόθεν προβάλλοντα ἀκατανόμαστα καὶ ἀσυγκάλυπτα αἵσχη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Σιμωνιακῶν Κληρικῶν Μεγαλοσημῶν Ἱεραρχῶν ἐν ἐνεργείᾳ — ἀντὶ νά αισθάνονται αἵσχος διὰ τὰ τελούμενα ὑπὸ Ποιμένων φεῦ! τῆς Ἐκκλησίας καὶ νά κινηθῶσι πρὸς μίαν βίτικὴν ἐκκαθάρσιν τῆς ἠθικῆς σαφείας καὶ σχεδὸν πανσηφίας ἧτις εἰσέδυσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν — ἀλλ' οἱ ἀπὸ ἠθικοῦ αἰσθήματος καθυτάτης εὐσεβείας χριστιανικῆς διδάσκοντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦντες ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἀνυποκρίτῳ ἀνιδίῳσει καὶ ἀνυστεροβούλῳ ἀγάπῃ καὶ εὐλαδεῖᾳ.

Τὸ ἔργον τῶν Ἱεραρχῶν Ἀρχιεπισκόπων Μηκαρισιτάτων, Παναγιωτάτων καὶ Μητροπολιτῶν εἶναι κυρίως νά ποιμαίνωσι τὸ ποίμνιον ἐν δικαιοσύνῃ τρέφοντες αὐτὸ διὰ διδασκάλων ὁρθῶν. Δὲν εἶναι δύσκολον νά εἶναι τις ἐνάρετος ὅταν εἶναι πιστὸς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εὐσεβὴς γνησίως καὶ ὄχι καθ' ὑπόκρισιν. Μηδὲ δύσκολον ὅπως μεταδώσῃ τὸν ὁρθὸν λόγον καὶ εἰς ἄλλους ὁ ἔχων τοῦτον. Ὅντες δὲ ἐνάρετοι εὐ ὅλως τὴν ἀρετὴν μεταδίδουσιν ἐπισκοπεῦντες καὶ ἀποβλέποντες καὶ πατρικῶς ἐνδραφερόμενοι, ἀγάπης χριστιανικῆς πλήρεις. Ἄλλ' ὄχι ἐὰν εἶναι ὑποκριταὶ ἰδιοτελεῖς, φιλάργυροι, ἐρασιχρήματοι, ὀλομανεῖς, ἐφελκόμενοι, γυμνοὶ εὐαγγελικῆς εὐλαθείας καὶ ἀρετῆς αἰσχροῦργοι, κακεργάσαι, λιβελλογράφοι, σκανδαλοῦργοι, καινοτομισταὶ, προσπαθοῦντες διὰ διαφόρων καὶ πικίλων καινοτομιῶν καὶ φθοροποιῶν νεωτερισμῶν νά ἐκτροχιάσωσι τὴν Ποντίαν ἀνώμητον καὶ Ἐθνοσώτειραν Ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τῆς Ἁγίας Βασιλικῆς ὁδοῦ τὴν ὁποίαν διεχάρμαζαν Ἀδελφὴ

θείτατοι Πνευματέμποροι και θεοφόρητοι Πατέρες.

Ουαι και τρις ουαι, τῷ Ποιμνίῳ, εἰς τὸ ὄπισθον λύκοι και ὑπέρλυκοι ὑπὸ προβάτου ὁρᾶν εἰσῆλθον. Αἱ κακίαι τοῦ Ἐπισκόπου και Μητροπολίτου ἐξαχρεοῦσι μᾶλλον και διαφθείρουσι τὸ ποίμνιον Δοῦπόν τὸ ποίμνιον ἔχει χρεῖαν ποιμένων και ὄχι λύκων— ὁ ἄ νὰ μὴ εἶναι λυκοφύλακτον.

Ζητηθήτωσαν λοιπὸν Ποιμένες ἵνα ποιμάνωσι και ὄχι ἀνθρωπόμορφοι λύκοι. Ζητηθήτωσαν ποιμένες ὄντως εὐλαβεῖς και πιστεύοντες και ζηλωταὶ τῆς γεραρᾶς και πατρῶας εὐσεβείας, μὲ ὀρθὸν φρόνημα— ἤγαγον μὲ Ὀρθοδοξίαν και Ὀρθοπραξίαν και οὐχὶ μὲ Κακοδοξίαν, Σατανοδοξίαν και Φαυλοπραξίαν— ὄχι Αἰρετικοὶ Κακόδοξοι Δυσσεδεῖς και ἄσεβεῖς, ὄχι Ὀρθολογισταὶ και Εβραϊομασσονίζοντες, ὄχι ἀμείλικτοι ἔχθροὶ τῶν πανσέιτων Ἱερῶν Κανόνων και θείων Παραδόσεων Ζητηθήτωσαν, Κληρικοὶ ἡθιλοὶ και λογιολογισταὶ και εὐσεβεῖς σπουδασταὶ τὸ ἦθος κυρίως ὕψιλο— τὸ φρόνημα ἀξιοπρεπεῖς σεμνοὶ και σοφροὶ, περσεκιμμένοι πραεῖς και ταπεινοφρονεῖς, και οὐχοὶ ἄλογοι και ἀσυνείδητοί, φαυλόδοξοι και ἀήθικοι τοὺς ὁποίους και πανυδικαίως ἐξευτελίζει, ἀτιμάζει και περιφρονεῖ ὁ εὐσεβὴς και ζηλωτὴς τῆς πατρῶας εὐσεβείας και πίστεως Ἑλληνορθόδοξος λαός. Ζητηθήτωσαν Ποιμένες οὐχὶ οἱ ἀντάρταί, οἱ ἀναρχικοὶ και ἀνυπότακτοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐκ τῆς πρατοπορίας τοῦ λανθάνοντος ἐλευθερίου κύκλου, οἱ μισόθεοι, οἱ μισερθόδοξοι οἱ ἀντορθόδοξοι, οἱ Σαυνοκρατούμενοι, οἱ μασσονίζοντες, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθόδοξου Αἱματοδόπτου πίστεως τῶν ὄντως εὐσεβῶν Πατέρων ἡμῶν. Ζητηθήτωσαν οὐχὶ οἱ κωθεῖς και ὀκνηροὶ, οἱ πνευματικὴ ἀρουραῖοι και ἰσπάλακες, οἱ γλοιώδεις και ἐκπιστήρες ὄφεις, οἱ περσεκίζοντες και κολακεύοντες και λθανίζοντες τοὺς Ἰσχυροὺς Πολιτικοὺς τῆς ἡμέρας, οἱ ἑθνοκάπηλοι, οἱ Κομματοκάπηλοι και Θεοκάπηλο, οἱ ἐκμεταλευταὶ τῆς ἐξουσίας, οἱ Βιομήχανοι και ἔμποροὶ πᾶσης Ἰδεολογίας Πολιτικῆς, οἱ Ἰδεοκάπηλοι, οἱ ἐπιτήδειοι οἱ καιροσκόποι και δεινοὶ Καιροφύλακες, οἱ Πονηροὶ και βαυκοπνοῦργοι, οἱ Πολιτικῶν ἀντιπῆδες, οἱ δουλεύοντες οὐχὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀλλὰ τῇ Κοιλίᾳ και τῷ ἀντιχριστῷ Μαμμωνᾷ. Ζητηθήτωσαν πρὸ παντὸς οἱ ὀδεύοντες τὴν τεθλιμμένην και στενὴν, τὴν ἀκανθώδη, ἀνάντη και τραχεῖαν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, τὴν ἰπίπνον, πλὴν ἐπιζήλον και ἐν πᾶσι σωτήριον. Ζητηθήτωσαν οἱ πραεῖς, οἱ ἔχοντες αὐτογνωσίαν και αὐτοσυνειδήσιαν, οἱ ταπεινοφρονεῖς, οἱ πεινῶντες και διψῶντες τὴν ὀκαιροσύνην, οἱ φιλάλληλοι, οἱ ἀνθρωποὶ τῆς αὐτοθυσίας, οἱ ζητοῦντες τὸ ἀπωλόδος πρόβατον. Ναί!

Ἡμεῖς δὲ ὡς ζηλωταὶ τοῦ Νόμου τῶν Πατέρων και θείων Κανόνων και γνωστότατοι πρὸ ἐτῶν ἱκανῶν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, τοὺς Ἀνωτέρους Ἐκκλησιαστικοὺς και Θεολογικοὺς Κύκλους, δηλοῦμεν πᾶσι τοῖς ἐλευθερίοις Κληρικοῖς, και κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν θὰ παύσωμεν καταγγέλοντες τὰς παραβιάσεις, και δὲν ἀισθανόμεθα οὐδέ ἰὴν ἐλαχίστην ἀπογοήτευσιν, ἢ ἀποδυσπέτησιν, ἐὰν ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ, εἴτε λόγῳ ὁμοφροσύνης (ὁμονοίας—ὁμοϊδεατισμοῦ)— ὁμοη-

θείας, συμπαθείας, καὶ Φασιτικῆς ἀλληλεγγύης ἀπαλλάττει τοὺς πικρατάς, εἴτε κατεχομένη ὑπὸ τῆς πεπλανημένης ἰδέας ὅτι οὐδὲν ἀδικήμα, οὐδὲν ἐγκλήμα, οὐδὲν ἀνόμημα ἢ ἀμπλάχημα οὐδεμία ἀκολασία, αἰσχρουργία, κακοήθεια, οὐδεμία ἀσέβεια, βυσσέβεια, κακοφροσύνη, σατανοδοξία ἢ κακοροξία, οὐδεὶς ὀρθολογισμὸς ἀντορθόδοξος, ἢ Ἑβραϊομωσοϊσμός βαρύνουσαι Ἀνωτέρους Λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἐρχῆται εἰς φῶς χάριν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας (εἶκ ! ! ;).

Ἄλλὰ θὰ ἐμμένωμεν πιστοὶ εἰς τὸ καθήκον μὲ βεβαίαν, ἀδίστακτον, ἀδιάκριτον καὶ ἀδιάσειστον Ἐλπίδα ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ ἀπελαθῶσιν ἐκ τοῦ ἀμπελώνος οἱ κακοὶ οὗτοι γεωργοὶ, κακοὶ κακῶς, ἐπὶ τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ! Προσέχετε λοιπὸν ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, τῶν ἐρχομένων ἐν ἐνδύμασι προβάτου, ἐσωθεν δὲ ὄντων λύκων—καὶ ὑπερλύκων—ἀρπάγων καὶ ἀρπαγιστῶν. Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσατε αὐτοὺς, λέγει ὁ θεάνθρωπος Χριστὸς. Ναί !

Σέρβια

Δωρ ΕΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (ιατρός)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Αἰδεσιμώτατε κ. Φραντζεσκάκη

Ἦκουσα κατ' ἐπανάληψιν νὰ σᾶς κατηγοροῦν κληρικοὶ τινες ὅτι ἔχετε φίλους χριστιανοὺς μὴ ὀρθοδόξους καὶ νὰ προσποθοῦν διὰ τῆς τοιαύτης κατηγορίας νὰ παραστήσουν ὅτι παραβαίνετε οὐσιῶδῆς σας καθήκον ὡς ὀρθόδοξοι σκανδαλίζοντες οὕτω τοὺς πιστοὺς. Ἐπειδὴ ἡ κατηγορία αὐτὴ δὲν χωρεῖ εἰς τὸ μυαλό μου, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε μεγάλως ἐὰν ἐλαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μὲ διαφωτίσητε ἂν ἄλλη ἠθικὴ, ἄλλα καθήκοντα καὶ ἄλλος κώδιξ διέπῃ τοὺς κληρικοὺς. Διατί, ἂν ὄντως, τὸ ἔχειν φίλους μὴ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἢ καὶ μὴ χριστιανοὺς, καὶ τὸ συνκναστρέφεσθαι αὐτοὺς, εἶνε σκανδαλώδες, ποῦ τῆς Γραφῆς στηρίζεται ἢ εἰς ποῖαν λογικὴν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ—

Καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους κατὰ πρόσωπον καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐλέγχθη ἡ αὐτὴ κατηγορία ἀφοῦ δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ εἴπουν ἐναντίον μας. Τὴν ἠκούσαμεν καταπληκτοὶ καὶ θαύτατα λυπημένοι. Μάτην διεμαρτυρήθημεν ὅτι ἡ ἀποδιδομένη ἡμῖν κατηγορία εἶνε συκοφαντικὴ καὶ δὲν ἴσταται ἀπὸ χριστιανικῆς ὀρθοδόξου ἀπόψεως. Ἐπειδὴ ἐγνωρίζομε τὰ ἐλατήρια τῆς καθ' ἡμῶν τοιαύτης κατηγορίας ὑπεμείναμεν αὐτήν. Ἄλλ' ἤδη ἐρωτᾶτε καὶ δικαίως ἂν ἄλλη ἠθικὴ, ἄλλα καθήκοντα καὶ ἄλλος κώδιξ διέπῃ τοὺς κληρικοὺς. Ἀπαντῶμεν ἀδιστακτικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ γενικῶς, ὄχι. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπάρχει διάκρισις κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ. Πᾶν ὅ,τι εἶπεν ὁ Σωτὴρ καὶ οἱ Ἀπόστολοι τοῦ ἀφορᾷ πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς χριστιανοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Οἱ κληρικοὶ ταύτην καὶ μόνον ἔχουσι τὴν διαφορὰν ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς, ὅτι πρῶτοι πρέπει νὰ δίδωσι τὸ παρά-

δειγμα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀποφυγῆς τοῦ φευκτέου καὶ πλεον οὐ. "Ὅχι, λοιπόν, ἄλλη ἠθικὴ, ἄλλα καθήκοντα καὶ ἄλλος κώδιξ διὰ τοὺς κληρικούς. 'Ἄλλ' ἄς ἐξετάσωμεν, ἐντοπιζόμενοι εἰδικῶς, ἂν τὸ ἔχειν φίλους μὴ ὀρθοδόξους χριστιανούς ἢ καὶ μὴ χριστιανούς καὶ τὸ συναναστρέφασθαι ἀκόμη αὐτούς εἶνε σκανδαλώδες, ποῦ τῆς Γραφῆς στηρίζεται ἢ εἰς ποῖαν λογικὴν».

Τινὲς τῶν Χριστιανῶν ἀρνοῦνται νὰ συγκοινωνήσωσιν ἄλλοις χριστιανοῖς, θεωροῦντες πάντα ἄλλον ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς ἰδίας ἐκκλησίας ὄντα, ὡς μὴ χριστιανὸν, καὶ διώκουσι καὶ περιφρονοῦσι καὶ ὑβρίζουσιν αὐτὸν ὡς κακόδοξον, ὡς ἑτερόδοξον κλπ. **λησιμο-νοῦντες τελείως** ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἀπόστολοι εἰσῆρχοντο εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ναοὺς, οὐδένα μισοῦντες, οὐδένα ἐχθρευόμενοι, ἀλλὰ κηρύσσοντες ἀπαναχοῦ τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, τοὺς πάντας ἀσπαζόμενοι καὶ ὡς ἀδελφοὺς ἀγαπῶντες.

Ὁ εἰλικρινὴς φίλος τοῦ Χριστοῦ ὅπουδήποτε διακρίνει τὸν εὐσεβῆ τὸν ἐναγκαλιζέται ὡς σύμμαχον καὶ ἐπίμαχον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ Σωτήρος.

«Φυλαττόμενοι ἡμεῖς ἀπὸ τῆς κακοδοξίας, — διακηρύττει ὁ ἀρχαῖος καθηγητὴς τοῦ Ἑλλην. Πανεπιστημίου Ἰ. Νικολαΐδου — **οὐδὲν ὡς ὑποφέρομεν ἐπηρεαζομένην** τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν» ἄλλως δὲ συνδιατρέβομεν καὶ συγκοινωνοῦμεν καὶ συναλλασσόμεθα κοσμικῶς μετὰ τῶν ἀλλοθρήσκων, δηλ. ἀποτρεπόμεθα μὲν τὴν ἀπιστίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἀπίστον, ἢ ἀποτρεπόμεθα τὴν γνώμην αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν φύσιν. Ἐπειδὴ διὰ μὲν ἐκείνην γίνεται ἀλλότριος ὡς πρὸς ἡμᾶς, διὰ δὲ ταύτην φαίνεται **οἰκεῖος καὶ πλησίον**, ἐλέους δὲ καὶ συμπαθείας, εἴτε κηδεμονίας καὶ περιθάλψεως μᾶλλον, ἢ μίσους ἄξιος, ὥστε **ἡ ἀναξίθηρη καὶ ἀποθνήσκει ἀποθνήσκει ἡμῶν καὶ χριστιανικῶν, μάλιστα καθήκον.** «Οὐ βδελύξαι Ἰδουμαῖνον ὅτι ἀδελφὸς σου ἐστίν, εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Μωϋσέως. Οὐ βδελύξαι Αἰγύπτιον ὅτι πάροικος ἐγένου ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ (Δευτ. κζ' 7). Ἄλλὰ καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὸ αὐτὸ ἐφρόνουσιν, οἷον ὁ Πέτρος, «Ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι» Πράξ. ι' 34, 35 καὶ ὁ Παῦλος «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνί» οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ... οὐ γάρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταί» Ρωμ. 6! 10—12.

Οὐδαμῶς ἡ Καινὴ Διαθήκη συνιστᾷ ν' ἀποφεύγωμεν τὴν τῶν ἄλλων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀπίστων τὴν συναναστροφὴν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν συμβίωσιν τῆς χριστιανῆς μετὰ τοῦ εἰδωλολάτρου συζύγου τῆς, καὶ τοῦ χριστιανοῦ μετὰ τῆς εἰδωλολάτρινος συζύγου του. Ἐπίσης συνιστᾷ «Εἰδὲ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν διακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν».

Μόνον διὰ τῆς συναναστροφῆς, τῆς φιλίας καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης δυνάμεθα νὰ κερδίσωμεν τὸν ἀπίστον ἢ τὸν ἀλλόδοξον. Ἡ ἐναντία γνώμη εἶνε ἀντιορθόδοξος καὶ ἀντιχριστιανικὴ.

ΜΕΛΕΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

Ἔπὸ Ι. Π. ΚΛΩΝΑΡΗ Καθηγητοῦ π. θ.

(Συγχεῖα ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Ἐὰν εἰς τοὺς γονεῖς μας χρεωστώμεν τὸ Ζῆν, εἰς τοὺς διδασκάλους μας χρεωστώμεν τὸ εὐ ζῆν, εἰπέ ποτε ἐρωτηθεῖς ὁ ξανθὸς υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ὁ μέγας ἐκεῖνος μακεδῶν. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων λαμπρότατα καταφαίνεται ὅποια ἡ θέσις τοῦ διδασκάλου ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ πολυμελῇ ἐκείνῃ οἰκογενεῖα τὴν ὅποιαν κοινωνίαν ὠνομάσαμεν. Οὕτως μετὰ τοὺς γονεῖς τὴν πρώτην ὡς πρὸς τοὺς παῖδας ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν πρέπει νὰ κατέχουν καὶ κατέχουν οἱ διδάσκαλοι εἴτε ἀπλοὶ δημοδιδάσκαλοι εἶναι οὗτοι εἴτε καθηγηταὶ πανεπιστημίου, καθότι ἅπαντες ἕνα κα τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουσι, πρὸς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον θαίνουσιν, νὰ φωτίσωσι δῆλον ὅτι τὸν νοῦν τοῦ παιθὸς καὶ νὰ διαπλάσωσι τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ, τὴν καρδίαν του. Λάβωμεν τὴν ἀντίθετον πρὸς στιγμὴν ἀποψιν τοῦ πράγματος, τὴν κοινωνίαν δηλ. ἀνευ διδασκάλων. Τί ἔχομεν νὰ εἰπώμεν ἄραγε διὰ τὴν κοινωνίαν ταύτην; ἀπλοῦστατα ὅτι οὐδὲν ἄλλο παριστάνει αὐτὴ ἢ σύνολον ὁμοίων μὲν ἀτόμων, πλὴν κατασπαρττόντων ἄλληλα συνεπείᾳ τῆς ἀγρίας αὐτῶν καταστάσεως ἐνεκεν τῆς ἀμαθείας.

Καὶ θὰ ἤρῳτα ἴσως τις ἐν προκειμένῳ τοῦτο, ὅλαι αἱ κοινωνίαι ἐκεῖναι αἱ ὅποια δὲν στεροῦνται διδασκάλων ὡς συμβαίνει ἀκριβῶς σήμερον, ὅπότε καὶ εἰς τὰς πλέον μικρὰς καὶ ἀπομεμακρυσμένας τοιαύτας ὑπάρχουσι σχολεῖα καὶ διδάσκαλοι, ὅλαι λέγω αἱ κοινωνίαι ἐκεῖναι θαίνουσιν καλῶς; Ἡ ἀπάντησις μία καὶ πολὺ σαφής. Αἱ κοινωνίαι ἐν αἷς καὶ οἱ διδάσκαλοι παραλλήλως πρὸς τοὺς ἄλλους συντελεστάς τῆς προόδου ἐργάζονται πάντοτε ἐν τὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἀρμοδιότητός των ἐργάζονται πάντοτε μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ ὑψηλὸν ἔργον των, ἐργάζονται πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰ κελεύσματα τῆς πολιτείας, τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ αἱ κοινωνίαι αὗται πρέπει νὰ θαίνωσιν καὶ θαίνωσιν καλῶς ἐνῶ ἀντιθέτως ἐκεῖναι αἱ κοινωνίαι ἐν ταῖς ὁποῖαις πλὴν τῶν ἄλλων νοσοῦντων νοσοῦν καὶ οἱ διδάσκαλοι, ἦτοι τὸ κύριον μὲν αὐτῶν ἐπάγγελμα θεωροῦσιν οὗτοι πάρεργον, ὡς κύριον δὲ αὐτῶν μελεῖμα θέτουσι τὸ μετέρχεσθαι ἄλλας ἐργασίας ἐξ ὧν ὑλικὰ μόνον κέρδη προσπορίζονται· δεδαίως ἐκεῖναι αἱ κοινωνίαι θαίνουσι κακῶς μὴ ἀπαλασσομένων τῆς μεγάλης εὐθύνης καὶ τῶν διδασκάλων, οἵτινες κατέρχονται οὕτως ἐκ τοῦ ἐπιπέδου εἰς τὸ ὅποσον ἴστανται εἰς ἕτερον τοιοῦτον πολὺ χαμηλόν, τὸ τοῦ δολοφόνου τῆς νεολαίας, ἧς τὴν μόρφωσιν καὶ ἠθικοποίησιν ἐμπιστεύεται εἰς αὐτοὺς ἡ πατρίς, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας νεολαίας ἀναμένει αὐτὴ μίαν ἡμέραν βελτίωσιν καὶ προαγωγὴν, ἀναμένει μίαν καλλιτέραν αὔριον. Ὅχι λοιπὸν μόνον ἡ ἔλλειψις διδασκάλου, ἀλλὰ καὶ ἡ μὴ ἐκτέλεσις παρὰ τοῦ ὑπάρχοντος τοιοῦτου μετὰ Ζήσεως τῆς ἐμπεισταυμένης εἰς αὐτὸν ἐργασίας ὁδηγεῖ εἰς κακὰ ἀποτελέσματα. Ὅμοιος οἱ διδάσκαλοι ἐκεῖνοι οἵτινες ἐμψυτεύουσιν εἰς τὰς ἀπαλὰς τῶν μαθητῶν ψυχὰς ἰδέας ξένας πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, καίρια καταφέρου-

σι τραύματα έπαπειλούσγα ήθικόν θάνατον.

Ώσαύτως έκεινοι των διδασκάλων οτινες δια λόγους καθαρως άτομικου συμφέροντος καταπατούσι τὸ έαυτων καθήκον, και ως γνώμονα τής έργασίας των θέτουσι να ικαγοποιουῖν πάντοτε τοις έκάστοτε ισχυροῦς, έπαινούντες τὰ άνύπαρκτα πλεονεκτήματα των έμπεπιστευμένων αυτοις τέκνων των, ένῶ αντίθετως παραμερίζουσι και άποσιωπῶσι τὰ υπάρχοντα πράγματι τοιαύτα παρά τοις τέκνοις των μή εύνοηθέντων υπό τής τύχης να είναι ισχυροί, και ουτοι ως και οι προηγούμενοι έπισείουν την ράβδον του ήθικου θανάτου. Έκεινοι τελος των διδασκάλων οτινες άρκοῦνται μόνον εις τὸ να διδάσκουν τὸ καλόν τοις έαυτων τροφίμοις, άλλ' έν τῇ πράξει δέν παρέχουν έαυτους καλόν άπομιμήσεως παράδειγμα, άποφεύγοντες πάντα λόγον, πᾶσαν πράξιν, πᾶσαν άφορμήν, δυναμένην να βλάψη όπως δήποτε τοῦς τροφίμους, και ουτοι μεγάλως βλάπτουσι, δι' ο και οφείλουσι καθ' ήμᾶς συγγόντα να άναδιώσιν τὸ Ευαγγέλιον ουτοι, ίνα έχωσιν οὔτως πρόχειρα έν πάσει περιπτώσει τὰ μέσα τής νοθεσίας των παρεκτρεπομένων. Οὔτως ας μου έπιτραπῆ να είπω έχουσι τὰ πράγματα ως πρὸς τὸν διδάσκαλον, ένῶ από τὸ έν σημεῖον ή κοινωνία τῷ λέγει: «Ίδού παραδίδωμι σοι παιδας άμορφώτους τοῦς όποίους άπαιτῶ να μοι δώσης νέου μορφωμένους, πλήρεις γνώσεων και χρηστοηθείας» ο δε θεός νόμος δια τής συνειδήσεως από τὸ έτερον «Ίδού ή άπλαστος Ζύμη, άπόνειται σοι να διαπλάσσης αὐτήν εις τὸ αγαθόν, άλλως ζωσης λόγον έν καιρῷ τῷ προσήκοντι». Και ένταῦθα όμως ή Έλληνική κοινωνία, την όποιαν και άφορᾷ ή παρούσα διάλεξις, έχει να έπιδείξη εὔτυχως πολυαριθμους αληθεῖς τής έπιστήμης στρατιώτας έμμένοντας καρτερικῶς έν τῇ έκπληρώσει του έαυτων καθήκοντος. "Ελθωμεν τώρα εις τοῦς ισταμένους επί τής τρ' τῆς βαθμίδος Ίατροῦς.

(*Ακολουθεῖ)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΠΟΥ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ Η ΒΙΒΛΟΣ;

Πέμπτος λογος άποδεικνύων ότι ή Βίβλος είναι ο λόγος του Θεου είναι ότι βασίζεται επί τής ιστιρίας του Βιβλιου, επί τής παντοδυναμίας αυτού έναντιόν των προσβολών των ανθρώπων.

"Ο,τι αν κάμη ο άνθρωπος, δύναται και να τὸ καταστρέψη; δέκα οκτώ αιώνων όμως σφοδραί και άποφασιστικά έπιθέσεις υπήρξαν άνίκανοι να καταστρέψωσιν ή ύποσκάψωσιν την νοερὰν πίστιν εις την Βίβλον.

Μετλις ή Βίβλος έδόθη εις τὸν κόσμον, οι άνθρωποι ανεκάλυψαν τρία πράγματα έν αὐτῇ: πρῶτον ἔτι καταδίκασε την άμαρτίαν; δεύτερον ότι άπῆται άπάρησιν του έγώ και

τρίτον ότι κατέρριπτε την ανθρωπινήν υπερηφάνειαν.

Οἱ ἄνθρωποι δὲ δὲν ἦσαν πρόθυμοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἁμαρτίαν, δὲν ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀπαρνηθῶσι τὸ ἐγώ, οὐδὲ νὰ ἐλέπωσι τὴν υπερηφάνειάν των κυλισμένην εἰς τὴν κόνιν, διόπερ ἐμίσησαν τὸ Βιβλίον τὸ ἀπαιτοῦν τοιαῦτα.

Καὶ τὸ κατὰ τῆς Βίβλου μῖσος τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρξε σφοδρότατον καὶ ἐνεργητικώτατον. *Ἀπεφάσισε τὴν ἐξόντωσιν τοῦ μισουμένου Βιβλίου. *Ἀνθρώπος μετὰ ἄνθρωπον ἠγέρθησαν, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ καταστρέψωσι τὸ Βιβλίον τοῦτο.

*Ὁ Κέλσος ἐδοκίμησε μετὰ τὴν λικυπρότητα τοῦ πνεύματός του καὶ ἀπέτυχεν. *Ἐπειτα ὁ Πορφύριος μετὰ τὴν θαθεῖαν φιλοσοφίαν του καὶ ἀπέτυχεν.

Ὁ Λουκιανὸς ἀπεπειράθη διὰ τῆς ὀξύτητος τῆς σατήρας του, καὶ αὐτὸς ἀπέτυχεν. Τότε ὁ Διοκλητιανὸς ἀνήλθεν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐδοκίμησεν ἄλλα ὄπλα ἔφερον ἐναντίον τῆς Βίβλου τὴν στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν δύναμιν τῆς ἰσχυροτάτης αὐτοκρατορίας, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισέ ποτε ὁ κόσμος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δόξης τῆς. *Ἐξέδωκε διατάγματα ὅτι πᾶσα Γραφὴ ἔπρεπε νὰ καῆ* ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπέτυχεν. Αὐστηρότερα διατάγματα ἐξεπέμφθησαν ὅτι οἱ κάτοχοι ἱερῶν ἴραφῶν ἴα ἐφρονέοντο* ἐν τούτοις καὶ τοῦτο ἀπέτυχεν.

*Ἐπὶ δέκα ὀκτῶ αἰῶνας, ἐξηκολούθησεν ἡ κατὰ τῆς Βίβλου προσβολή. Πᾶν καταστρεπτικὸν μηχανήμα, τὸ ὅποσον ἡ ἀνθρωπινὴ ἐπινοία, σοφία, εὐφυΐα, σάτυρα, δύναμις, κτηνωδία, ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς φῶς ἐναντίον ἐνὸς βιβλίου, ἐφέρθη ἐναντίον τῆς Βίβλου, ἀλλ' ὅμως ἡ Βίβλος ἔτι ἵσταται!

Κατὰ καιροῦς, πάντες οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ἦσαν ἐναντίον αὐτῆς, ἀφανὴς δὲ μόνον μερὶς αὐτῶν ἦσαν ὑπὲρ αὐτῆς, ἐν τούτοις ἡ Βίβλος δὲν ἀπώλεσεν ἕδαφος. Σήμερον δὲ ἔχει ἰσχυροτέραν κατοχὴν τῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν συμπαθειῶν τῶν καλλίστων καὶ σφωτέρων ἁνδρῶν καὶ γυναικῶν ἢ ἄλλοτε ποτε, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου.

Ἐὰν ἡ Βίβλος ἦτο ἀνθρώπινον βιβλίον, πρὸ πολλῶν ἐκατονταετηρίδων θὰ καταβάλλετο καὶ θὰ ἐλησημονεῖτο ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶναι κεκρυμμένη ἐν αὐτῇ ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἐξεπλήρωσε θαυμασίως τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ. «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθαι, οἱ δὲ λόγοι μου δὲν θέλουσι παρέλθαι».

Κατὰ καιροῦς ἐνομίσθη ὑπὸ τινων, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκκωφαντικοῦ κρότου τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ καὶ τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ τῆς μάχης, ὅτι ἡ Βίβλος κατεβλήθη* ἀφοῦ ὅμως ὁ καπνὸς διελύθη ἀπὸ τοῦ πεδίου τοῦ ἀγῶνος ἢ ἀπόρητος αὕτη ἀκρόασις τῆς αἰωνίου τοῦ Θεοῦ ἀληθείας ὕψωσε ἰνὴν ὑπερήφανον κεφαλὴν αὐτῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀκλόνητος, χωρὶς οὐδὲ εἰς λίθος αὐτῆς νὰ ἐκτοπισθῇ, ἀπὸ τῶν θεμελιῶν μέχρι τοῦ ὑψίστου πυργίσκου αὐτῆς. Πᾶσα νέα κατὰ τῆς Βίβλου ἐπιθέσις, ἐχρησίμευσε μόνον εἰς τὸ νὰ δεῖξῃ ἐκ νέου τὴν ἐντελῆ παντοδυναμίαν τοῦ Θεοδότου τούτου βιβλίου.

*Ἡ Βίβλος οὐδένα κίνδυνον διατρέχει ἐκ νέων ἐπιθέσεων. Βιβλίον, τὸ ὅποσον νικηφόρος ὑπέστη τὰς ἐπιθέσεις δέκα ὀκτῶ αἰώνων, τοῦ φοβερωτέρου πυροβολικοῦ τοῦ διαβόλου, δὲν καταβέλλεται ὑπὸ τῶν ἀεροπυροβόλων τῆς συγχρόνου κριτικῆς.

ΗΘΙΚΑΙ ΑΔΗΘΕΙΑΙ

(Σειρές διὰ τούς νέους)

—Πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ φοβούμεθα καὶ νὰ παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν.

—Πιστεῖτομεν εἰς ἕνα Θεόν, διότι πιστεῖτομεν μὲ τὸν ἀνθρώπου ὅλης τῆς γῆς, ὅτι ὁ κόσμος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δημιουργηθῇ μόνος του. Ὅπως ἀκριβῶς χρειάζεται ἕνας ὠρολογιοποιὸς διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἕνα ὠρολόγιον, ἔτσι ἦτο ἀπαραίτητος καὶ ἕνας Πλάστης διὰ νὰ δημιουργηθῇ τὸ Σύμπαν.

—Ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, διότι εἶναι ἀπείρως καλὸς καὶ ἀπείρως τέλειος, διότι πᾶν ὅ,τι ἔχομεν καὶ πᾶν ὅ,τι εἴμεθα, τὸ ἐλάβομεν ἀπὸ Αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἔχωμεν κανὲν δικαίωμα.

—Φοβούμεθα τὸν Θεόν διότι εἶναι ἀπείρως δίκαιος καὶ ἅγιος. Βλέπει ὅλας τὰς πράξεις, γνωρίζει ὅλας μᾶς τὰς σκέψεις. Αὐτὸς θὰ μᾶς δικάσῃ καὶ τίποτα δὲν θὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀντίληψίν Του.

—Παρακαλοῦμεν τὸν Θεόν διότι εἶναι παντοδύναμος καὶ διότι εἴμεθα ἀδύνατοι καὶ ἔχομεν διαρκῶς ἀνάγκη τῆς βοηθείας Του καὶ τῆς προστασίας Του. Διότι καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς παρήγγειλε νὰ προσευχῶμεθα καὶ μᾶς ἔδωκεν Αὐτὸς τὸ παράδειγμα.

—Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὴν συνειδήσιν μᾶς ἢ ὅποια εἶναι αὐτὴ ἢ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

—Ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς ἐπιγείου ζωῆς μᾶς εἶναι νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν μέλλουσαν ζωὴν, διὰ τῆς αἰωνίου σωτηρίας, ἐκτελοῦντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἤλθομεν ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἄλλην αἰτίαν. Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ κάμνωμεν τὸ καλὸν καὶ ν' ἀποφύγωμεν τὸ κακόν.

—Διὰ νὰ μπορούμεν νὰ διακρίνωμεν τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, ἔχει τεθῆ ὑπεράνω ἡμῶν μία φωνὴ ἢ ὅποια ὑποδεικνύει ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον πρέπει ν' ἀποφύγωμεν καὶ ἢ ὅποια μᾶς ἱκανοποιεῖ ὅταν κάμνωμεν τὸ καλόν καὶ μᾶς ἐλέγχει ὅταν κάμνωμεν τὸ κακόν. Αὐτὴ εἶναι ἡ συνειδήσις.

—Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως δὲν σιωπᾷ ποτὲ. Δὲν ὑπακούει ἀλλὰ διατάσσει. Δι' αὐτῆς ὁμιλεῖ ὁ Θεός·

—Ἢν ἄνθρωποι εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μᾶς, θὰ εἴμεθα ἔνοχοι. Δι' αὐτὸ πρέπει πάντοτε νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὴν συνειδήσιν μᾶς.

—Πρέπει νὰ σπουδάζωμεν τὴν ἠθικὴν, ἢ ὅποια μᾶς μᾶς καθιστᾷ ἱκανοὺς νὰ γνωρίζωμεν τὰ καθήκοντά μᾶς.

—Ἐπὶ τῶν ἀποφύγιων, αἱ ὅποια δὲν εἶναι εὐθεῖαι. Ἀπατῶνται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Αὗται εἶναι αἰ πεπλανημένα συνειδήσεις.

—Ἐπὶ τῶν ἀποφύγιων, οἱ ὅποιοι διακρίνουν παντοῦ τὸ κακόν, οὗτοι εἶναι οἱ εὐσυνειδήτοι.

—Ἄλλοι δὲν πιστεύουν ὅτι κάμνουν τὸ κακόν ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ διαπράττουν. Οὗτοι εἶνε οἱ ἀσυνειδήτοι.

—Ἡ συνειδήσις διαμορφοῦται διὰ τῆς μελέτης ἠθικῶν ἔργων,

—'Η ἠθικὴ μᾶς ὑποδεικνύει τὰ καθήκοντά μας, μᾶς διαφωτίζει εἰς ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ κάμωμεν καὶ ἐκεῖνο ποῦ πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν, μᾶς βοηθεῖ νὰ γίνωμε καλύτεροι.

—'Η μελέτη τῆς θρησκείας τελειοποιεῖ τὴν διάπλασιν τῆς συνειδήσεώς μας.

—'Ο Θεὸς εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ καλοῦ καὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὰς διατάξεις τοῦ ἵνα τὰς τηρῶμεν.

—'Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ φοβᾷται τὸν Θεόν, δὲν εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ κακοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Α. Γ. Κ.

Εἰς τὸ Περιθώριον τῶν Γεγονότων

ΔΙΑ ΤΟ «ΧΡΙΣΤ. ΦΩΣ» Συμμετέσχε καὶ ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» τῆς χαρᾶς τῆς καλῆς συνδελφου «ΧΡΙΣΤ. ΦΩΣ» δημοσιεύσεως πρὸς διαφώτισιν! τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, τὴν ἐστερημένης ἐπιστιμονικῆς ἀξίας καὶ στοιχειώδους τακτικῆς, ἐπιστολὴν τοῦ κ. Κ. Φιλιππίδου. Ἐν καιρῷ εὐθέτω θ' ἀποδειξώμεν τὸν χαρακτηρισμὸν τὸν ὁποῖον δίδομεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην καὶ συγχρόνως, α) ὑπὸ ποίαις συνθήκας καὶ πνεύμα ὑπερηγορήθη καὶ συντάχθη ἡ πρὸς τὴν Ἱερ. Σύνοδον Κρήτης δήλωσις τοῦ αἰδέου, κ. Γ. Κ. Φραντζεσκάκη διευθυντοῦ ἡμῶν καὶ β') ὅτι: ὅσα ἐγράφησαν ἐν τῇ «ΝΕΑ ΖΩΗ» ἦσαν καὶ εἶναι ὀρθὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν Γραφήν.

ΑΥΤΗ Εἶναι ἡ Γνώμη μας: Διὰ νὰ ἐπιτύχη μία ἐκστρατεία καὶ διὰ νὰ ἀποθῆ ἀποτελεσματικὴ ἢ κατατρόπως τῶν ἐκαταλιούτων ἐχθρῶν, ἀνάγκη νὰ καταρτισθῆ στρατὸς λίαν ἀξιόμαχος. Τὸ σῶμα τῆς Ἑσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τὸ ἀποτελοῦν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι. Τὸ σῶμα αὐτὸ πρέπει νὰ ὀργανωθῆ. Νὰ ὀργανωθῆ δι' ἐκκαθαρίσεως, νέων στελεχῶν, καὶ εἶτα νὰ τεθῆ εἰς ὄραϊν ἐπὶ τῆ βάσει πολὺ μελετημένου σχεδίου καὶ προγράμματος. Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρῆπει νὰ προηγηθῆ ἡ ἐκκαθάρισις, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων σι λεχῶν. Πᾶς ἐπίσκοπος ἢ μητροπολίτης, ἀσθενὴς ἢ ὑπερήλιξ, δέον νὰ τεθῆ ἐν ἀποστρατεία, νὰ φύγη ἀπὸ τὴν μέση καὶ νὰ ἀναπληρωθῆ δι' ἄλλου ὄχι θεσιθέρου ἢ θέλοντος νὰ περιποιηθῆ τὸ σαρκίον του καὶ μόνον, ἀλλὰ δι' ἄλλου ἐμπνευσμένου, ἀλτροῦστοῦ καὶ ἀληθῶς ἀποστολικοῦ, ἐζωσμένου τὴν ζώνην καὶ τὰ σαρδάλια τὰ ἀποστολικά, χωρὶς πῆραν καὶ θαλέντιον. Ὑπάρχουν τοιοῦτοι; Ἄν δὲν ὑπάρχουν τί εἶδους Ἱεραποστολῆ θὰ ὀργανωθῆ;

Δεύτερον χρειάζονται καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους καὶ μητροπολίτας, ἱερεῖς ἀληθῶς μορφωμένοι καὶ ἐμπνευσμένοι. Χωρὶς τέτοιους ἱερεῖς πᾶσα προσπάθεια εἶνε ἐκ τῶν προτέρων κατασκευασμένη. Μόνον τοιοῦτοι ἱερεῖς συνεργάζονται μὲ ἐπισκόπους, ὡς τοὺς περιεγραψαμεν, θὰ φέρουν ἀγαθὰ καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα οἷα τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Ἐν ὅσῳ δὲν καταβληθῆ προσπάθεια ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀποκτήσῃ ἱερεῖς Ἱεραποστολούς, πᾶς προσπάθεια θὰ ἀποτύῃ. Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη μας.

Ε Ν Ω, ἔχομεν πληθώραν ἱερέων ἐνῷ ἀντὶ 3—4 χιλιάδων ἔχομεν ἐννέα, παρατηρεῖ τις ὅτι ὅλαι αἱ Μητροπόλεις συναγωνίζονται καὶ ἀμιλλῶνται εἰς τὴν δημοσιευσιν προκηρύξεων ἐκλογῆς ὄχι ὀλίγων νέων ἱερέων. Ἦτοι, ὅσοι δὲν ἔχετε δουλειὰ καὶ δὲν μορεῖτε νὰ ζῆσετε ἄλλως, ἐλάτῃ νὰ γ νετε ἱερεῖς. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ἀἱεροῦ Συνδέομοιο Ἀθηνῶν διαμαρτύρεται διὰ τοῦτο, ὅπως καὶ ἡμεῖς νῦν διὰ τὸ αὐτό.